

Konvencija br.154 - O promociji kolektivnog pregovaranja, 1981.

Opća skupština Međunarodne organizacije rada, koju je u Ženevi sazvalo Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada, a koja se sastala 3. lipnja 1981. godine, na svom 67-om zasjedanju,

i budući je utvrdila kako odredba Philadelphijske deklaracije potvrđuje "isključivu obvezu Međunarodne organizacije rada da među narodima unapređuje svjetske programe kojima će se postići... djelotvorno priznavanje prava na kolektivno pregovaranje", i naznačujući da će se ovaj princip "u potpunosti primjenjivati na sve ljude ma gdje oni bili" te,

smatrajući da je od ključnog značaja postojanje međunarodnih standarda koji su sadržani u Konvenciji o slobodi udruživanja i zaštiti prava na organiziranje iz 1948.g., Konvenciji o pravu na organiziranje i kolektivno pregovaranje iz 1949.g., Preporuci o kolektivnim sporazumima iz 1951.g., Preporuci o dobrovoljnom pomirenju i arbitraži iz 1951.g., Konvenciji i Preporuci o radnim odnosima (javne službe) iz 1978.g. i Konvenciji i Preporuci o radnoj administraciji iz 1978.,

i smatrajući poželjnim ulaganje većih napora radi ostvarivanja ciljeva ovih standarda, a posebice općih načela navedenih u članu 4. Konvencije o pravu na organiziranje i kolektivno pregovaranje, 1949., i stavu 1. Preporuke o kolektivnim sporazumima iz 1951.g., i

smatrajući potrebu dopune ovih standarda odgovarajućim mjerama utemeljenim na standardima s ciljem promoviranja slobodnog i dobrovoljnog kolektivnog pregovaranja, i

odlučila je usvojiti određene prijedloge koji se odnose na promoviranje kolektivnog pregovaranja, a koji su sadržani u četvrtoj točki dnevnog reda zasjedanja, i tim prijedlozima dati oblik međunarodne konvencije,

usvaja dana devetnaestog lipnja tisuću devet stotina osamdeset prve godine sljedeću konvenciju nazvanu Konvencija o kolektivnom pregovaranju iz 1981. g.

DIO I. OBLAST I DEFINICIJE

Članak 1.

1. Ova Konvencija se primjenjuje na sve grane gospodarske djelatnosti.

2. Obim u kojem se ovom Konvencijom osiguravaju jamstva ovih prava u oružanim snagama i policiji, može se odrediti nacionalnim zakonima, propisima ili praksom.

3. Posebni modaliteti primjene ove Konvencije na javne službe mogu se podrediti nacionalnim zakonima, propisima ili nacionalnom praksom.

Članak 2.

U svrhu ove Konvencije, pojam “kolektivno pregovaranje” proširuje se na sve pregovore koji se vode između poslodavca, grupe poslodavaca ili jedne ili više organizacija poslodavaca, s jedne strane i jedne ili više organizacija radnika, s druge strane, radi –

(a) utvrđivanja uvjeta rada i uvjeta zapošljavanja; i/ili

(b) reguliranja odnosa između poslodavaca i radnika; i/ili

(c) reguliranja odnosa između poslodavaca ili njihovih organizacija i radničke organizacije ili radničkih organizacija.

Članak 3.

1. Kada nacionalna politika ili praksa priznaju postojanje radničkih predstavnika, kao što je to definirano u članku 3., podstavku (b), Konvencije o radničkim predstavnicima, 1971., pojam “kolektivno pregovaranje” koristi za pregovaranje sa ovim predstavnicima, za svrhu ove Konvencije,

2. Kada, u skladu sa stavkom 1. ovog članka, pojam “kolektivno pregovaranje” podrazumijeva također i pregovore sa radničkim predstavnicima iz tog stavka, poduzimaju se, gdje je to potrebno, odgovarajuće mjere kako bi se osiguralo postojanje tih predstavnika u svrhu podrivanja pozicija odnosnih organizacija radnika.

DIO II. METODE PRIMJENE

Članak 4.

Odredbe ove Konvencije se primjenjuju putem nacionalnih zakona ili propisa, ukoliko se drugačije ne primjenjuju putem kolektivnih sporazuma, arbitražnih odluka ili nekim drugim načinom koji je sukladan nacionalnoj praksi.

DIO III. PROMOVIRANJE KOLEKTIVNOG PREGOVARANJA

Članak 5.

1. Poduzimaju se mjere prilagođene nacionalnim uvjetima za promoviranje kolektivnog pregovaranja.

2. Ciljevi mjera navedenih u stavu 1. ovog članka su sljedeći:

(a) kolektivno pregovaranje omogućava se svim poslodavcima i svim grupama radnika u granama djelatnosti koje su obuhvaćene ovom Konvencijom;

(b) kolektivno pregovaranje se postupno proširuje na sve predmete obuhvaćene podstavcima (a), (b) i (c) člana 2. ove Konvencije;

(c) podsticanje uspostavljanja pravila postupka koji je dogovoren između organizacija radnika i poslodavaca;

(d) kolektivno pregovaranje ne smije biti ugroženo zbog nepostojanja pravila za provođenje potrebnih postupaka ili zbog neprimjerenosti ili neprikladnosti takvih pravila;

(e) organi i postupci za rješavanje radnih sporova trebaju biti oblikovani tako da pridonose promociji kolektivnog pregovaranja.

Članak 6.

Odredbe ove Konvencije ne sprječavaju funkcioniranje sustava industrijskih odnosa u kojima se kolektivno pregovaranje odvija unutar okvira za pomirenje i/ili mehanizma ili institucija arbitraže u kojima strane u postupku kolektivnog pregovaranja dobrovoljno sudjeluju.

Članak 7.

Mjere koje poduzimaju javni organi kako bi potaknuli i promovirali razvoj kolektivnog pregovaranja, predmet su prethodnih konzultacija, a gdje je moguće, i sporazuma između javnih organa i organizacija poslodavaca i radnika.

Članak 8.

Mjere koje poduzimaju javni organi u svrhu poticanja i promocije razvoja kolektivnog pregovaranja ne oblikuju se niti primjenjuju na način da ometaju slobodu kolektivnog pregovaranja.

DIO IV. ZAVRŠNE ODREDBE

Članak 9.

Ova Konvencija ne mijenja ni jednu postojeću konvenciju ili preporuku.

Članak 10.

Formalne ratifikacije ove Konvencije dostavljaju se generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada radi registracije.

Članak 11.

1. Ova Konvencija obvezuje samo one članice Međunarodne organizacije rada čije je ratifikacije registrirao generalni direktor.
2. Ona stupa na snagu dvanaest mjeseci od datuma kada je generalni direktor registrirao ratifikacije dviju država članica.
3. Nakon toga, ova Konvencija stupa na snagu za svaku članicu, dvanaest mjeseci od dana registriranja njene ratifikacije.

Članak 12.

1. Članica koja je ratificirala ovu Konvenciju može je otkazati po isteku razdoblja od deset godina od datuma kada je Konvencija stupila na snagu, aktom kojeg dostavlja generalnom direktoru Međunarodnog ureda rada radi registracije. Otkaz stupa na godinu dana nakon datuma njegove registracije.
2. Članica koja ratificira ovu Konvenciju, ako u roku od godinu dana po isteku desetogodišnjeg perioda iz prethodnog stava, ne iskoristi pravo otkaza koje je predviđeno ovim člankom, obavezuje se za novo desetogodišnje razdoblje, pod uvjetima predviđenim ovim člankom.

Članak 13.

1. Generalni direktor Međunarodnog ureda rada notificira svim članicama Međunarodne organizacije rada registracije svih ratifikacija i otkaza koje mu dostave članice Organizacije.
2. Notificirajući članicama Organizacije registraciju druge priopćene mu ratifikacije generalni direktor upozorit će članice Organizacije na datum stupanja Konvencije na snagu.

Član 14.

Generalni direktor Međunarodnog ureda rada dostavlja glavnom tajniku Ujedinjenih naroda, radi registracije, u skladu sa članom 102. Povelje Ujedinjenih naroda, potpune podatke o svim ratifikacijama i otkazima što ih je registrirao u skladu sa odredbama prethodnih članaka.

Član 15.

U slučaju potrebe, Upravno vijeće Međunarodnog ureda rada, podnosi Općoj skupštini izvješće o primjeni ove Konvencije i razmatra potrebu uvrštavanja u dnevni red zasjedanja Skupštine pitanje njene potpune ili djelomične revizije.

Članak 16.

1. Ako Skupština usvoji novu Konvenciju kojom bi se u potpunosti ili djelomično revidirala ova Konvencija, i ukoliko nova konvencija ne nalaže drugačije: (a) ratifikacija nove revidirane konvencije od strane države članice povlači otkaz ove Konvencije po sili zakona, bez obzira na propise iz gornjeg člana 12., pod uvjetom da nova revidirana konvencija stupi na snagu;

(b) počevši od datuma stupanja na snagu nove revidirane konvencije, ova Konvencija prestaje biti otvorena za ratifikaciju država članica.

2. Ova Konvencija, u svakom slučaju, ostaje na snazi u sadašnjem obliku i sadržaju za države članice koje je ratificiraju, a koje nisu ratificirale revidiranu konvenciju.

Član 17.

Engleska i francuska verzija teksta ove Konvencije jednako su vjerodostojne.